

ПЕСМЕ ЕКСТАЗЕ И АЛКОХОЛА

МОЈ СЕДМИ ПЕЧАТ

Једном сам пре много година срео тог лика
Бергмана
Шведског редитеља
У то време
Возио сам лимузину по Менхетну
Између седамдесет и осамдесет сати недељно
И био сам пијан кò мајка чим бих
Свукао свој сако од полиестера
И возачки качкет

Ингмар је био једноставан човек
У карираној кошуљи и каки панталонама
Изражавао се на беспрекорном школском
Енглеском
Пропутовали смо улицама Њујорка
Како би видео „град мојим очима“
И сатима крстарили острвом Менхетна –
Велики круг све до врха Саут Ферија
Бронкса и докова Источног Харлема

Кад смо свршили с тим питао сам га:
„Па, како вам се чини Њујорк?“

Тај стидљиви човек је размислио на тренутак пре него
Што се осмехнуо
„Живим на малом комаду земље на обали Балтика
И једанаест месеци годишње ја само видим море
Пет кућа и своје псе – градови, то је за мене
Нешто прекомерно – овердоза човечанства –
Као када бих упао у залеђену реку.“

„Да ли пијете?“, упитао сам га

Одговорио је: „Понекад –
Попијем, понекад.“

„Попити, то загрева реку
Рекох
Попити, да –
То би заиста могло да помогне.“

ФАНТЕ

Прегледао сам јучерашње мејлове
И заклео се
Да више нећу написати ниједну критику
За очајне књиге
До бола очајне
Заболе ме

Доста бре
Доста с тим услугама
Доста с критикама с причама с преводима
(а тек с преводима)
Доста с тим
Да нешто напишем па да ми се повраћа од написаног
Доста с тим
Да се гадим и себе
И певања

Докле бре више да будем добар момак –
Ја нисам добар момак

Ало бре

Доста с тим да за џабака шаљем текстове и песме
Уредницима онлајн
Часописа
Који још имају петљу да ми траже материјал
А онда слежу раменима признавши да не плаћају ни кинту

Доста с тим.

Мада има нешто с чим још није свршено чега ми још није доста
И то нешто чега ми још није доста
То је писање
Гневних песама

С тим
Још нисам
Свршио –

Не још

НЕ НЕ НЕ НЕ НЕ НЕ

Пре десет година
између два романа
написао сам нови комад
О старом је реч
О Џону Фантеу
Насловио сам га DON GIOVANNI
и послао га
и слао
те слао

Судећи по тоталном одсуству реакција
човек би помислио да је написан на кинеском на фарсију
на санскриту
мислим, да се не зезамо

Нигде
нити једна једина реакција

Онда сам у току свог слободног времена једном или двапут
дописивао DON GIOVANNIJA
додајући ту и тамо по који комички ефекат
триповао сам
и
све то опет свугде слао
И погодите ШТА
никог за то није било брига
ниједна реакција ни са које стране –
ништа!

Остало је на томе
стрпао сам свој примерак у најдоњу фијоку
ормара с фијокама –
ставио тачку на целу ствар и окренуо лист

Девет година касније у Италији
чувши да пишем за позориште
пријатељ новинар затражи рукопис
по читању
рече
да сам невероватно генијалан
и да жели да постави DON GIOVANNIJA
хоће да направи турнеју по Италији
Њујорку Лондону
и Вест Енду...

Е сад
наравоученије те приче –
никад не заборави да си јебени геније
ма ко
ма шта
рекао и не слушај експерте ни продуценте
ни критичаре нити своју рибу и настави да пушиш
своје две пакле цигарета дневно и да поткрадаш порез и
да гледаш порњаву на Интернету
али
настави да пишеш
за име бога – само настави да пишеш
никад не одустани
никад не престани да пишеш

22. МАРТ 2007.

Наше
Је
Мишљење

Пука

Мисао –
И ништа више

У ствари
Постоји
само

Оно што искусимо
Оно
Што
Говори
Срцу

ЛЕТЊЕ НЕБО

Сидона
Bu night
То је црни планетаријум
За љубитеље звезда

Сваки пут
Кад упрем поглед
Ка лепој хаљини неба
Сваки се пут моје срце стиша
И прене

И ја поново увиђам
До које би то мере
Било с моје стране смешно
И бескрајно бесмислено
Да уопште
Гајим
Ма
Какве
Намере
За сутра

11. ОКТОБРА 2006.

Када
Заборавим
Ко
Сам
Ником
Не
Верујем

Када
Знам
Ко
Сам
Ја
Сам
Са
Богом

НЕ ТРЕБА МЕНЕ ТО ДА ПИТАШ

Мој пајтош Бил
Фин
Врло фин песник
Иначе бивши суманути њујоршки
Алкос

Шаље ми мејл

Билу пресушило надахнуће
И то што ствара
Као да штанца
Хтео би

За име бога
Да сазна
Како то радим кад ми наиђе

Прсти му одговор шаљу сами од себе –
Идем даље

Пишем ударам главом кроз зид глупости
Који ми замагљују вид
Било да је добро или лоше
Идем даље
Јер
А ово је сад чиста истина

Страх ме да прекинем

Кад би престао могао бих
Опет да се опијем
Или да убијем пса
Или да се суочим са чудовиштем
Уснулим иза мојих веђа

Пишем јер је то оно што ме раздваја од смрти
А јеби га
Нећу ни да цркнем
Пре него што ме прогласе
За највећег генија генерације
И ето сад тачно знаш одговорих Билу
До које сам мере начет

ЗА АНУ

Те прве ноћи кад смо се откачили
У том бучном хотелу
У Милану
Одједном схрвани од жеље да се изјебемо да се изједемо
То је за мене био
Делирични рођендански
Земљотрес

Широм отворени под мојим језиком
Твоја пичка твој чмар су имали савршени укус
Чистоте
У ходнику
Врата су само лупала машина за лед
Је брујала људи су ћаскали пред лифтом
А разбацане ствари на ноћном столу кренуле у општи плес
Ништа није могло да нас заустави

Дванаест сати заредом дисали смо истим
Дахом

И кад бих ти шапутао нешто као
„Окрени се“ или „Да ли те боли?“ или
„Ту ме лижи“ или
„Могу да ти свршим у уста?“
Одговарала би на италијанском с тим твојим црним очима
Медитерана у пламену
„Ради ми то ради ми то – ма ради ми све што хоћеш“

Знао сам
Да су се тад
Две хиљаде година историје Рима и свих мртвих
И светаца махнитих и прогнаних
Сусреле
Како би у тој соби
Дошле к мени
Путем твог осмеха

И помишљао сам
О Боже велики и свемоћни
Дај ми да овде умрем
Усред ове чаролије
Усред ове експлозије нас двоје
Ове нагле објаве незаслуженог
Савршенства
Где рашчињени вулкани и неба и земље
Куну док истовремено
Бљују
И љубав
И смрт

За тебе и мене

И ништа од свега што још бих могао да осетим
Неће... нити ће моћи да икад премаши ово
Ни за
Јоту

Ово ти и ја

(С енглеској превео **Борис Лазућ**)